

ІНЕ

У світі дуже важливий баланс.

Це як іти по дошці. Розставивши руки й переставляючи одну ногу поперед другої. Іне і я, кожне від свого дерева. Дошку ми взяли вже давно в домі Іне, коли її тато ремонтував кухню, і поклали між двома деревами, на найнижчу гілляку одного і на найнижчу — другого. На тій дошці ми щодня ходимо-балансуємо. Можливо, трохи по-дитинячому, але це вже стало традицією. Саме тому, повертаючись зі школи, ми обоє не відразу йдемо додому, а робимо гак до нашої дошки.

— Нещастя? — Іне дивиться на мене зі свого дерева.

— Ага! — відповідаю я. — Гумкове нещастя.

Вона підходить ближче. Хитрувато всміхається.

— Це те, про що я здогадуся? — хихоче вона й на мить зупиняється — ану ж я її ударю.

— Дурепа! — я теж сміюся.

Ловлю рівновагу, дивлюся просто поперед себе, переставляю одну ногу. Я ще ніколи не вдарив Іне посправжньому.

Ось ми вже зійшлися разом. Тепер найважче: руки вгору, щоб ненароком не скинути одне одного додолу, розвернутися на п'яті й пальці ноґи, відновити баланс.

— Так-так, — каже Іне. — Можеш себе втішити, що твоїм батькам було принаймні приємно.

Знову розставляємо широко руки й рухаємося назад — кожне до свого дерева.

— О?

— Звісно, їм було приємно, — каже Іне, злазячи з дерева. — Якби не було приємно, не захотіли б того робити.

Я зістрибую на землю. Очко Іне!

— У моїх батьків навіть цього не було.

— Чого не було? — перепитую я.

— Ну, а ти як думаєш? Їм навіть любитися не довелося, — стишила вона голос. — Чув про пробірки?

Я вже саме хотів запитати, чи вона не дитя непорочного зачаття чи щось таке.

Ага, отже, дитина з пробірки. Це вже щось новеньке. Люди в білих халатах беруть у батьків те, що їм треба, і змішують у пробірці. Які ж люди різні.

— Нема чого витріщатися! — вигукує Іне.

Та я зовсім не тому витріщаюся. По-перше, у її волоссі застрягли сухі гілочки. А по-друге, я щойно відкрив для себе: Іне має страшенно маленькі вушка й трохи кривий передній зуб.

Але нічого про це не кажу. Розповідаю натомість історію про Тею та Місяць, про планети й кружляння на орбіті, зіткнення й фонтан каміняччя у повітрі. А ще про тата, маму й про себе.

Іне зовсім не вражена. Хіба можна порівнювати Всесвіт і автобус №15. Треба ж знати міру! До того ж я говорю, як старий філософ, каже вона. Ну ось, знову прозивається!

Ми підбираємо наші наплічники і йдемо далі дорогою додому.

— Але можу в одному з тобою погодитися, — підводить ризику в розмові Іне. — У твого тата таки трохи зсунулася вісь.

Я знову вражено роззявляю рота.

— Гадаєш, став гомо?

— Та ні... просто трохи пошкодився. Депресняк у нього чи що...

Сердечно дякую! Мені страшено кортіло пояснити їй, що я ще й не таке знаю. Небажані знання на довгі часи. Вона ж не психолог. Крім того: тато ж має мене.

— Депресняк? — перепитав я.

— Єп-п!

— Але ж... він не рюмсає... нічого такого?

— Їм не обов'язково рюмсати, — каже Іне.

— А ще в нього купа книжок з анекдотами...

Я й сам чую, що аргумент слабенький.

Іне теж це чує.

— Йому потрібна жінка, — каже вона.

Я підгилюю черевиком камінець.

— Тато вже мав жінку, — відповідаю я. — Маму...

І цього достатньо.

Дорогою ми заходимо до Уле. Його не було сьогодні в школі, тому мама Уле попросила взяти з його полицки в класі книжку й принести після уроків. Про гриби.

Іне передбачила, що на нас чекатимуть булочки, і вона мала рацію — ми ще здалеку це відчули. Іноді я думаю, що мама Уле навмисне широко відчиняє вікна. Вони завжди так радіють гостям!

— Твої друзі прийшли! — вигукує вона й усміхається до Уле, впускає нас до помешкання.

Звісно, я бачу різницю. Квіти в горщиках, декоративна кераміка, уявляю собі тут Уле маленьким дитинчам. Навіть свічки з ванільним запахом. Якщо вже нам з татом заводити в хаті жінку, то хіба таку.

Удома в Уле найбільше балакаємо ми з Іне. Може, виною тут булочки або тато Уле, який з величезним досвідом лікаря-стоматолога розуміє, що говорять люди з напханим ротом... Хай там як, та я набагато більше розповідаю про школу батькам Уле, ніж рідному татові.

Однак саме сьогодні мене через це замучило сумління. Тому я мовчу, хай Іне торохтить.

І вона торохтить: регоче, жує, розповідає, як ми до випускного свята вчитимемося танцювати полонез — парами. І про Сару й Вільде, які побилися за Кевіна, бо він страх, який гарний.

— Схоже на Сару й Вільде, — кажемо ми.

— Ага, схоже на Сару й Вільде, — підхоплює Уле.

Батьки Уле завжди тішаться, коли ми одностайні у чомусь.

Якщо добре подумати, то мій тато теж радіє, коли ми в чомусь погоджуємося. Тоді треба взятися мізинцями й задумати якесь бажання. Дурня повна, ніхто з нас у таке не вірить, але такі традиції, і ми їх любимо.